

Список використаних джерел:

1. Д'яконова І. І. Модернізація банківського нагляду в Україні. – Суми: Університетська книга, 2008. – 279 с.
2. Стратегія національного банку України. Джерело: [https:// bank.gov.ua](https://bank.gov.ua)– Дата звернення 07.11.2018.
3. Швець Н.Р. Формування нових правил і принципів банківського нагляду в Україні. – Чернівці: Рута, 2009. – 360 с.

УДК 347.736(477)

Фінько О. Л.,

магістрант МП «Фінансовий менеджмент у сфері бізнесу»,

Островська О. А.,

к.е.н., доц., доцент кафедри корпоративних фінансів і контролінгу

ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

Еволюція законодавства про банкрутство в Україні

Забезпечення стійкого розвитку підприємництва є запорукою сталого розвитку економіки будь-якої країни. Водночас, розвиток підприємництва залежить, серед іншого, від досконалості законодавства з питань банкрутства, зокрема - від закладених у нормативно-правових актах способів відновлення платоспроможності та попередження ліквідації компаній [1, с.40].

Банкрутство від часів його виникнення як інституту економічних відносин має довгий історичний шлях: поняття неспроможності було відоме на початку зародження товарно-грошових відносин. Однією з перших пам'яток права, в якій є намагання надати правову оцінку неспроможності, стала «Руська правда» Я. Мудрого 1016 р., якою встановлено право кредитора продати боржника у випадку його неможливості погасити борг.

Норми українського дореволюційного законодавства про банкрутство були тісно пов'язані з нормами російського права у зв'язку із перебуванням

держави у складі Російської імперії. Першим актом про банкрутство став Статут про банкрутів від 18.12.1800 р. Протягом XIX ст. законодавство про банкрутство продовжує розвиватися, і у 1836 р. Думою Державної Ради вводиться інститут «адміністрацій у справах торгових», що полегшує стан боржника, сприяє відновленню його платоспроможності [2].

Радянський конкурсний процес на початку будується на дореволюційних правилах про неспроможність: норм, що регулювали б саму процедуру банкрутства, не існувало. Судова практика початку 20-х років XX ст. встановлювала для ліквідаторів обов'язкове застосування положення щодо необхідності проведення заліку за наявності певних умов. Лише у 1927 році в Цивільному процесуальному кодексі з'явилося положення, присвячене порядку провадження справ про неспроможність [3].

Формування на початку 90-х років минулого ст. економіки України на принципах ринкових відносин потребувало створення нових або маловідомих українському суспільству правових інститутів, що регулюють правовідносини щодо відновлення платоспроможності та ліквідації підприємств. Першим законодавчим актом з моменту отримання незалежності України став Закон від 14.05.1992 р. «Про банкрутство», який хоча і став новелою у вітчизняній правовій системі, не був позбавлений серйозних недоліків. Так, законом закріплювалася така ознака неспроможності, як неоплатність, яка захищала несумлінних боржників та руйнувала принципи майнового обігу. Поки в суді не доведено фактичного стану неплатоспроможності, боржник визнається нормальним учасником майнового обігу.

30.06.1999 р. юридична громадськість України отримала оновлений Закон України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом», що набрав чинності 01.01.2000 р. У 2003 р. прийнято також Господарський кодекс України, який в регулюванні статусу суб'єктів господарювання торкається питань їх ліквідації, у т.ч. шляхом банкрутства. Закон від 30.06.1999р.та Господарський кодекс відкрили шлях до розвитку

законодавства про банкрутство. В країні складається відповідна система відповідальності за банкрутство, виникає низка статей та норму Кримінальному та в Кодексі України про адміністративні правопорушення.

22.12.2011 року Верховною Радою України прийнято Закон України, яким передбачено використання з 18.01.2013 року законодавства про банкрутство в новій редакції. Метою прийняття Закону стали: вдосконалення процедур санації та банкрутства боржника, зменшення тривалості процедур, скорочення витрат на провадження у справах про банкрутство, створення Міністерством юстиції Єдиної бази даних підприємств, щодо яких порушено провадження у справі про банкрутство, запровадження інституту арбітражних керуючих. Детально переваги та недоліки з оцінкою ефективності інновацій Закону України від 2011 року, викладено в праці [4, с.3-9].

18.10.2018 року Верховна Рада України [прийняла Кодекс України з процедур банкрутства](#), покликаний підвищити ефективність процедур банкрутства та рівня захищеності прав кредиторів з метою покращення інвестиційної привабливості українського ринку та забезпечення легкості ведення бізнесу в Україні. Кодекс змінює концепцію правовідносин, вирішує низку проблемних питань щодо відновлення платоспроможності боржників, запроваджує інститут відновлення платоспроможності фізичної особи та встановлює нові стандарти професії арбітражного керуючого. Новий порядок регулювання висуває до арбітражного керуючого, який є ключовою фігурою у процедурах банкрутства, підвищені вимоги щодо професіоналізму, якості і повноти виконання повноважень, відповідності етичним нормам тощо.

Список використаних джерел:

1. Островська О. А., Ушеренко С. В., Харченко Є. Ю. Новації чеського законодавства про банкрутство та доцільність їх імплементації в Україні // Бізнес Інформ. – 2018. – №2. – С. 40–45.
2. Володін А. Історія та перспективи розвитку сучасного законодавства про банкрутство // Режим доступу: irbis-nbuv.gov.ua/cgi-

bin/irbis_nbu/cgiirbis_64.exe?C21COM=2&I21DBN=UJRN&P21DBN=UJRN&IMAGE_FILE_DOWNLOAD=1&Image_file_name=PDF/FP_index.htm_2009_3_19.pdf

3. Яковлев О. Становлення та історичні етапи розвитку інституту банкрутства в Україні // Режим доступу: http://irbis-nbu.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbu/cgiirbis_64.exe?C21COM=2&I21DBN=UJRN&P21DBN=UJRN&IMAGE_FILE_DOWNLOAD=1&Image_file_name=PDF/Unzap_2010_2_20.pdf

4. Островська О.А. Інновації економіко-правового забезпечення відновлення платоспроможності вітчизняних підприємств. // Ринок цінних паперів України, №5-6. - 2012. – С.3-9.

УДК 658.81

Хабінець О.М.,

студентка

Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича

Антикризове фінансове управління підприємством

В нестійких для підприємств економічних умовах господарювання, в їх управлінській політиці та фінансово-економічній діяльності набувають сили фінансові ускладнення, викликані внутрішніми та зовнішніми чинниками, які дестабілізують їх фінансову та виробничу діяльність. На жаль, на сьогодні збільшується рівень неплатоспроможності сучасних підприємств, що спонукає до пошуку шляхів та способів стабілізації їх діяльності та недопущення до банкрутства.

Можливість настання банкрутства підприємства являє собою кризовий стан підприємства при якому воно втрачає здатність розраховуватись за своїми фінансовими зобов'язаннями та здійснювати фінансове забезпечення господарської діяльності. Тому в діяльності фінансових менеджерів необхідним є розробка оптимальності стратегії та тактики антикризового фінансового управління, що спричинить попередження та вчасне виявлення